

РАТИФІКАЦІЯ ЗАКОНОДАВСТВА ЄС У СФЕРІ СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА

Антоненко Яна Юріївна, здобувач 4 курсу факультету №2 НАВС
Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент **Якимець О.І.**

Україна, яку колись називали житницею Європи, має величезні запаси чорноземів, які дають їй широкі можливості й забезпечують потенціал для розвитку сільського господарства і харчової промисловості. Необхідні реформи в сільському господарстві відбувалися дуже повільно в пострадянський період, проте зараз спостерігається значний прогрес.

Угода про асоціацію робить свій внесок, у першу чергу, завдяки політичному діалогу, технічній підтримці та інвестиціям. Угода містить багато посилянь на сільськогосподарське законодавство ЄС, але є гнучкою щодо обсягу, у якому воно повинно застосовуватися, не передбачаючи жодних обов'язкових графіків виконання.

ЄС також надає допомогу фінансуванню та інвестиціями; наприклад, у жовтні 2015 року Європейський інвестиційний банк погодився надати кредитне фінансування на суму 400 млн євро для реалізації проектів із модернізації сільськогосподарської інфраструктури України та розвитку сільського господарства. У першу чергу інвестиції потрібні для закупівлі сільськогосподарської польової техніки; потужностей для сушіння, зберігання, обробки та логістичного забезпечення; також є потреба в інвестиціях в аквакультури. Окрім цього, кредитування буде доступним для здійснення інвестицій у державну інфраструктуру, яка сприяє сталому потоку продукції від виробника до споживача вздовж ланцюгів створення доданої вартості.[1]

Тим не менше, у 2014-2015 роках було проведено декілька важливих реформ. Їх здійснення регулювалось Коаліційною угодою, яка відповідала вимогам меморандуму про взаєморозуміння з Міжнародним фондом «Відродження». Крім цього, у 2015 році Міністерство аграрної політики та продовольства, за підтримки українських експертів та експертів ЄС, розробило стратегію і план дій на 2015-2020 роки для управління впровадження аграрних реформ протягом наступних п'яти років.[3]

Основну частину сільськогосподарських реформ у 2014-2015 роках складали заходи з дерегуляції, у рамках яких велика кількість непотрібних законодавчих актів втратила чинність, переважно без створення нових нормативно правових актів, що згідно з обчисленнями принесло 12 млрд грн. заощаджень для економіки України.

Багато роботи було виконано для гармонізації законодавства України, що регулює роботу підприємств харчової промисловості з відповідним законодавством ЄС. Парламентом були прийняті закони про

безпечність харчової продукції, контроль якості харчової продукції, ідентифікацію та реєстрацію тварин та субпродуктів тваринного походження, Завдяки цьому в 2015 році українські експортери молочної продукції та яєць отримали доступ до ринку ЄС.

Інші сільськогосподарські реформи передбачають розширення доступу до фінансової підтримки для палих та середніх виробників (відшкодування витрат на побудову тваринницьких комплексів); створення єдиної установи, відповідальної за захист споживачів, що включає в собі санітарно-епідеміологічну службу, ветеринарну та фітосанітарну служби і підготовку 86-ти державних сільськогосподарських підприємств для проведення приватизації.

Ці реформи покращать доступ підприємств до фінансових ресурсів, зменшать адміністративне навантаження, на виробників та забезпечать краще управління земельними ресурсами.[2]

Гарячі дебати, викликала реформа системи оподаткування в сільському господарстві. Зокрема парламентом було прийнято рішення анулювати спеціальний режим ПДВ для сільськогосподарських виробників, починаючи з 2017 року, а з 2016 року зменшити частку ПДВ, яку виробники мають право залишити собі, а не перераховувати державні. Одночасно Парламент схвалив відновлення відшкодування ПДВ для експортерів зерна. Ці зміни до податкової системи, які вимагали з боку Міжнародного валютного фонду, сприятимуть створенню більш прозорої податкової системи

З іншого боку, у 2015 році певні аспекти сільськогосподарської політики були суперечливими. Одним із найбільш помітних стало продовження дії мораторію на продаж землі до 2017 року. Через це сільськогосподарські господарства все ще не мають можливості використовувати свою землю як заставу для отримання кредитів, а тому мають обмежений доступ до фінансування. Згідно з стратегією на 2015-2020 роки, 2016 році мав би бути розпочатий пілотний проект ринку землі. Проте він поки що не розпочався.[3]

Список використаних джерел:

1. Штефан Н.В. Технічне регулювання в Україні: проблеми та досягнення [Електронний ресурс] // Нормативні аспекти вимірювань. – Доступний з : http://www.archive.nbuv.gov.ua/natural/soi/2011_6/shtef.pdf

2. Електронний режим доступу: <http://www.eurointegration.com.ua/files/a/2/a2732e1-economic-ied.pdf>

3. Міністерство аграрної політики та продовольства України, «Єдина комплексна стратегія розвитку сільського господарства та сільських територій на 2015-2020 роки».